

23.9.2022

EOAK/4795/2022

Ratkaisija: Oikeusasiamies Petri Jääskeläinen

Esittelijä: Esittelijäneuvos Juha Haapamäki

LAUSUNTO ESITUTKINNAN SALASSAPITOPERUSTEITA KOSKEVASTA ESITYSLUONNOKSESTA

Oikeusministeriö on pyytänyt lausuntoa luonnoksesta hallituksen esitykseksi eduskunnalle viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain (julkisuuslaki) 24 §:n muuttamisesta.

Kyse on oikeusministeriön julkisuuslain ajantasaistamista valmistelemaan asettaman työryhmän esityksestä. Työryhmän tehtävänä on selvittää ja arvioida julkisuusperiaatteen asianmukaisen toteutumisen ja toteuttamisen ongelmakohtia ja niihin vaikuttavia toimia. Työryhmä päätti toukokuussa 2021, että esitutkintaan liittyvien salassapitoperus-teiden osalta selkeyttämistä valmistellaan kiireellisesti. Nyt valmisteltu luonnos koskee tätä osaa julkisuuslakia.

Esityksen mukaan sillä pyritään selkeyttämään yksityiselämän suojaa koskevien salassapitoperusteiden keskinäisiä suhteita rikosasioissa sekä lisäämään kansalaisten ja tiedotusvälineiden mahdollisuuksia saada tietoa rikosasioista ja niissä tehdyistä viranomaispäätöksistä. Esityksessä ehdotetaan rajoitettavaksi esitutkinnassa ja syyteharkinnassa laadittujen keskeisten asiakirjojen salassapitoa niiltä osin kuin tiedon antaminen on välttämätöntä tutkittavana olleesta asiasta tehdyn päätöksen perusteiden ymmärtämiseksi, eikä tietojen antaminen todennäköisesti aiheuttaisi asiaan osalliselle vahinkoa, merkittävää haittaa taikka ilman painavaa syytä kärsimystä.

Pyydettynä lausuntonani totean seuraavaa.

Lähtökohtia

Kuten luonnoksessa todetaan, lausuttavana olevan esitysluonnoksen taustalla on lokakuussa 2020 antamani ratkaisu EOAK/579/2020, joka koskee esitutkintaan sovellettavia julkisuuslain salassapitoperusteita ja esitutkinta-asiakirjojen yleisöjulkisuutta. Totesin tuossa päätöksessäni, että julkisuuslaki ei ole rikosasioihin sovellettavien salassapitoperusteiden osalta selkeä. Tutkimani kantelun kannalta keskeinen epäselvyys liittyi siihen, sovelletaanko julkisuuslain 24 §:n 1 momentin yksityisyydensuojaa koskevia kohtia 23-32 rinnakkain vai ovatko ne osin tai kokonaan toisensa poissulkevia, kun kysymys on esitutkintapöytäkirjasta.

Totesin myös, että erityisesti 32 kohdan soveltaminen on sen tulkinnallisen avoimuuden ja salassapidon ehdottomuuden vuoksi ongelmallista ja voi johtaa esitutkinta-aineiston erittäin laajaan salassapitoon. Käsitykseni mukaan lainsäätäjät ei ole loppuun saakka harkinnut salassapitoperusteiden keskinäisiä suhteita, ja kysymys on jäänyt osin avoimeksi. Esitin oikeusministeriön harkittavaksi, tulisiko esitutkinta-asiakirjojen salassapitoperusteiden uudistaminen ottaa erikseen valmisteltavaksi, jotta sen ratkaisu ei viipyisi julkisuuslain kokonaisuudistusta odoteltaessa.

Pidän hyvin perusteltuna, että esitutkintaan liittyvien salassapitoperusteiden tarkastelu on nyt otettu muuta julkisuuslain uudistamista kiireellisempänä erikseen valmisteluun. Vaikka korkein hallinto-oikeus on päätökseni jälkeen antanut useita esitutkinnan julkisuutta koskevia ennakkopäätöksiä, nuo ratkaisut eivät ole ainakaan riittävästi selkeyttäneet oikeustilaa (tästä enemmän tuonnempana), vaikkakin esimerkiksi ratkaisussa KHO:2021:26 vahvistettiin se tulkinta, että julkisuuslain 24 §:n 1 momentin 26 kohta ei rikosasioissa ole yksityisyydensuojan osalta yksinomainen salassapitoperuste, joka poissulkisi muiden salassapitoperusteiden soveltamisen.

Totean myös, että luonnoksessa esitetyt muutokset eivät valitettavasti vastaa kuin varsin rajattuun osaan esitutkinnan julkisuuden ongelmakohdista. Tämä on sinänsä ymmärrettävää, mutta rikosasioiden julkisuuskysymyksiä ei pidä unohtaa työryhmän jatkotyössä.

Yleistä ehdotetuista muutoksista

Esityksen tavoitteista sääntelyn selkeyttämistä on hyvin helppo pitää perusteltuna. Sen sijaan toinen julkilausuttu päätavoite eli rikosasioiden yleisöjulkisuuden lisääminen ei ole ongelmaton, koska samalla rikosprosessin osallisten yksityisyydensuoja väistämättä kaventuu. Kyse on vaativasta perusoikeuspunninnasta. Perustuslain 12 §:n 2 momentin mukaan viranomaisen hallussa olevat asiakirjat ja muut tallenteet ovat julkisia, jollei niiden julkisuutta ole välttämättömien syiden vuoksi lailla erikseen rajoitettu. On siis arvioitava, missä määrin on julkisuusperiaatteesta huolimatta välttämättömiä syitä suojata rikosasian osallisten oikeuksia, erityisesti heidän perustuslaissa turvattua oikeuttaan yksityiselämän ja henkilötietojen suojaan. Tähän kysymykseen ei tietenkään ole yksiselitteistä vastausta.

Poliisin ja syyttäjien tekemät päätökset ovat merkittävää yhteiskunnallista vallankäyttöä, jota on oltava mahdollisuus valvoa. Käytännössä esitutkinnan ja tietyiltä osin syyttäjän toiminnan yleisöjulkisuus toteutuu asiakirjajulkisuuden kautta, joten sen rooli on keskeinen. Jos tekoon ja sen rikosoikeudelliseen arviointiin liittyvät tiedot ovat liian laajasti salassa pidettäviä, vallankäytön julkinen valvonta käy vaikeaksi.

Katson, että on sinänsä tarvetta kaventaa sitä eroa, joka tällä hetkellä on rikosasioiden asiakirjajulkisuudessa esitutkinnaissa ja syyteharkinnassa verrattuna oikeudenkäynnin julkisuuteen. Eri asia on, mihin raja vedetään ja miten se onnistutaan lakiin formuloimaan.

Nyt ehdotettu sääntely antaisi poliisi- ja syyttäjäviranomaisille varsin laajan harkintavallan julkistaa muutoin yksityisyyden suojan vuoksi salassa pidettäviä tietoja. Jos ja kun rikosasioiden yleisöjulkisuutta halutaan laajentaa, niin pidän selvänä, että julkisuus oikeudenkäynnissä on sen erityisluonteen vuoksi perustellusti laajempaa kuin muun viranomaisten toiminnan julkisuus (mukaan lukien rikosprosessi ennen tuomioistuinkäsittelyä). Tähän on esitysluonnoksessakin päädytty ja vain lähennytetty julkisuuslain sääntelyä verrattuna lakiin oikeudenkäynnin julkisuudesta yleisissä tuomioistuimissa. Totean, että säädettäessä lakia oikeudenkäynnin julkisuudesta yleisissä tuomioistuimissa todettiin, että ”tuomioistuimien tehtäviin kuuluu keskeisesti perusoikeuksien toteutumisen valvonta. Tämän vuoksi ehdotetut säännökset on voitu kirjoittaa jossain määrin avoimempaan ja tuomioistuimelle tapauskohtaista harkintavaltaa antavampaan muotoon kuin mitä olisi voitu tehdä muiden viranomaisten ollessa lain soveltajina” (hallituksen esitys 13/2006 s.39).

On myös huomattava, että kyse on yleisöjulkisuuden laajentamisesta. Tämä tarkoittaa sitä, että vastuullisen tiedonvälityksen ja perustellun viranomaistoiminnasta käytävän yhteiskunnallisen keskustelun edesauttamisen lisäksi myös mahdollisuudet epäasialliseen yksityiselämää koskevien tietojen käyttöön kasvavat. Tämän vuoksi laajentamisen reunaehdot tulee harkita huolella. Kyse on yhtäältä yksityisyyden suojaan puuttumisesta ja toisaalta viranomaistoiminnan julkisuuden rajoittamisesta, jolloin rajanvedon tulee perustua mahdollisimman täsmällisiin säännöksiin. Ei myöskään ole toivottavaa, että rajanvedot perustuvat tärkeiltä osin tuomioistuinten ratkaisukäytäntöön. Virkavastuulla julkisuuskysymyksiä ratkaisevat virkamiehet ovat vaikeassa tilanteessa, jos säännökset eivät ole selkeitä.

Ehdotuksessa on kolme osaa: 1) julkisuuslain 24 §:n 1 momentin 26 kohdan muutos, 2) uusi 24 §:n 3 momentti ja 3) uusi 24 §:n 4 momentti. Selvästi suurinta muutosta näistä tarkoittaisi ehdotettu 24 §:n 3 momentti.

Ehdotetut julkisuuslain 24 §:n 1 momentin 26 kohta ja 24 §:n 3 momentti

Jäljempänä ilmi käyvistä syistä käsittelen näitä kahta ehdotettua lainkohtaa yhdessä.

Verrattuna nykyiseen ehdotettu 26 kohta koskisi vain rikoksen uhria koskevia tietoja. Sinänsä se olisi tältä uhrin tietojen osalta sisällöltään sama kuin nykylaki.

Perustelujen mukaan uusi 26 kohta olisi muita salassapitosäännöksiä ”täydentävä” ja niiden kanssa ”samanaikaisesti” sovellettava ja todetaan, että rikosten uhreja koskevat tiedot olisivat pitkälti salassa pidettäviä ”jo” muiden salassapitoperusteiden nojalla. Tässä tarkoitettaneen ratkaisussa KHO:2021:26 vahvistettua tulkintaa. Korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisussa katsottiin, että vaikka 24 §:n 1 momentin 26 kohta ei soveltunut, asiakirjat olivat kuitenkin 32 kohdan nojalla salassa pidettäviä. Toisin sanoen ei hyväksytty sitä tulkintaa, että esitutkinta-aineiston julkisuutta voitaisiin rajoittaa yksityiselämän suojan osalta ainoastaan 26 kohdan perusteella.

Ehdotuksen perusteluissa on nimenomaisesti todettu, että rikoksen ”uhrilla” tarkoitetaan sekä asianomistajaa että kuollutta rikoksen uhria. Epäselvää kuitenkin on, miten laajasti on tarkoitettu, että asianomistajan yksityisyyttä koskevat tiedot säilyisivät salassa pidettävänä. Ehdotetussa uudessa 3 momentissa ei nimittäin mainita 26 kohtaa eli ehdotettu julkisuuden laajennus ei tule kysymykseen, jos salassapitopito pohjautuu tähän salassapitoperusteeseen. Tältä osin on todettu, että ”mainittu 26 kohdan säännös sisältää jo itsessään julkisuusolettamaisen vahinkoedellytyslausekkeen, joten sen joustavoittaminen erikseen ei ole tarpeen.” (luonnos s.30). Pidän tätä toteamusta ongelmallisena. Ylipäätään 26 kohdan ”vahinkoedellytyslauseke” on luonteeltaan muista poikkeava.

Kysymään jää, miten tilanne on ratkaistava, jos esimerkiksi sekä uusi 26 kohta että ennalleen jäävä 25 kohta näyttävät soveltuvan eli että kyse olisi esimerkiksi rikoksen uhrin terveystiedoista. Voidaanko mitään uhrin terveystietoa – olisi se kuinka triviaali tahansa – uuden 3 momentin nojalla tehdyn punninnan perusteella kuitenkin julkistaa, jos ja kun se loukkaa 26 kohdan mukaisesti uhrin oikeuksia? Sanamuotonsa mukaan 26 kohdan tietojen ei tarvitse olla mitenkään arkaluontoisia. Ehdotettu 26 kohta näyttäisi siis sulkevan pois kaiken rikoksen uhrin yksityisyyttä koskevan tiedon antamisen, koska tämä loukkaisi ”uhrin oikeuksia” eli hänen oikeuttaan yksityisyyden suojaan.

Olisikin tarpeen, että tuotaisiin selvästi ja konkreettisesti esille, mitä uhrin oikeuksilla tässä yhteydessä tarkoitetaan ja onko mikä tahansa pienikin puuttuminen niihin oikeuksien ”loukkaamista”. Tällä on suuri merkitys, koska kyse olisi salassapitoperusteesta, joka ei syrjäytyisi, vaikka tiedon antaminen olisi sinänsä välttämätöntä asiasta tehdyn päätöksen perusteiden ymmärtämiseksi (ehdotuksen 24 §:n 3 momentin mukaisesti).

Todettakoon, että sama ongelmallinen muotoilu on oikeudenkäynnin julkisuudesta annetun lain 9 §:n 1 momentin 3 kohdassa.

Samoin jää kysymään, miten viranomaisen arvioi sitä, mikä tieto loukkaa rikoksen uhrin läheisiä (esimerkiksi vaikka ei loukkaisi itse uhria). Mitään todennäköisyyskynnystä tai muita edellytyksiä ei ole asetettu eli riittävää on, että joku uhrin läheinen loukkaantuisi tiedon julkistuessa. Nyt perusteluissa on tuotu esiin lähinnä vain henkirikokset, vaikka säännöksen soveltamisalaa ei ole mitenkään rajattu, vaan se kattaa kaikki rikokset.

Ehdotettu julkisuuslain 24 §:n 3 momentti on esitysluonnoksen keskeisin osa. Se merkitsee rikosasioiden julkisuuden laajentamista, kun useille nykyisin ehdottomille salassapitoperusteille säädettäisiin uusi yhteinen vahinkoedellytyslauseke, jossa säädetyillä edellytyksillä rikosasian tiedot olisivatkin julkisia. Kun on siis kysymys yksityisyyden suojan kaventumisesta, tulee huolella tarkastella perusoikeuksien rajoittamisedellytysten täyttymistä. Niiden kannalta pidän erityisesti ongelmallisena ehdotetun säännöksen tulkinnallista avoimuutta. Sinänsä säännös on oikeansuuntainen, vaikkakin sen ja 26 kohdan suhde on edellä kuvatusti ongelmallinen. Ehdotus herättää muitakin kysymyksiä.

Luonnoksen perusteluiden mukaan 3 momentissa on kysymys nimenomaan esitutkintaviranomaisen tai syyttäjän päätöksen perusteiden ymmärtämisen kannalta välttämättömistä tiedoista, eli kohdan nojalla ei olisi tarkoitus arvioida, mikä on tuomioistuimen asiassa tekemän ratkaisun perusteiden ymmärtämisen kannalta välttämätöntä tietoa. Epäselväksi jää, miksi 3 momentissa on mainittu myös haastehakemus ja syyttäjän antama haaste, jotka eivät päätä asian käsittelyä (toisin kuin muut ko. kohdassa mainitut ratkaisut), vaan se jatkuu tuomioistuimessa. Oikeudenkäyntiasiakirjoja koskevat oikeudenkäynnin julkisuudesta yleisissä tuomioistuimissa annetun lain säännökset ja tuon lain 8 §:ssä on säädetty niiden julkiseksi tulemisen ajankohdasta. Jatkovalmistelussa tulisikin perustella, miksi em. asiakirjojen osalta on tarve ehdotettuun sääntelyyn ja mikä on ehdotetun sääntelyn suhde oikeudenkäynnin julkisuudesta yleisissä tuomioistuimissa annettuun lakiin ja julkisuuslain 24 §:n 1 momentin 3 kohtaan.

Käsitykseni mukaan esimerkiksi esitutkinta-aineistossa on paljonkin tietoja, jotka ovat tulkinnallisesti hyvin avoimen 32 kohdan mukaan ehdottomasti salassa pidettäviä (vaikkakaan eivät mitenkään arkaluontoisia), mutta jotka tiedot **eivät** ole välttämättömiä asiassa tehdyn päätöksen ymmärtämiseksi. Ne jäisivät siten edelleen salassa pidettäviksi, ja viranomaisten olisi edelleen poistettava ne antaessaan tietoja esitutkinta-aineistosta ehdotetun 3 momentin nojalla. Tämänkin vuoksi olisi jo tässä yhteydessä tarpeen uudistaa julkisuuslain 24 §:n 1 momentin 32 kohtaa esimerkiksi lisäämällä siihen vahinkoedellytyslauseke.

Tulkintaongelmia voi aiheuttaa myös se, mihin kaikkeen viitataan ilmaisulla ”vastaava muun lain mukainen salassapitoperuste”. Kun perustelujen mukaan kyse on nimenomaan yksityiselämää/yksityisyyttä suojaavista salassapitoperusteista, tämän voisi ehkä nimenomaisesti mainita myös itse laissa. Totean, että perusteluissa ei ole mainittu lakia kuolemansyyn selvittämisestä, jonka soveltaminen rikosasioissa ei ole erityisen harvinaista.

Kysyä voi myös, kenen ja millä tiedontasolla pitää pystyä ymmärtämään päätöksen perusteet. Esimerkiksi lakimiehet ymmärtävät rikosasioissa tehtyjen päätösten perusteet paljon niukemman tiedon pohjalta kuin maallikot, joiden kesken on myös suuria eroja tässä suhteessa.

Myös ehdotetussa monipolvisessa vahinkoedellytyslausekkeessa on käytetty useita väljiä ilmaisuja, jotka ovat omiaan johtamaan epäyhtenäiseen soveltamiskäytäntöön. Ilmeisesti mallia on otettu julkisuuslain 24 §:n 1 momentin 3 kohdasta (jota sitäkin voi kritisoida). Olisi perusteltua esimerkiksi avata, mitä tässä yhteydessä tarkoitetaan vahingolla varsinkin, kun vahingolle ei ole asetettu mitään alarajaa. Samoin tulisi tuoda ilmi, mitä voisivat olla painavat syyt, joiden perusteella asiaan osallisten yksityisyyttä koskevia tietoja - esimerkiksi terveystietoja - annettaisiin julkisuuteen, vaikka tästä aiheutuisi heille kärsimystä (asiaan osallisella ei tässä tarkoitettane rikoksen uhria, koska tämä momentti ei koske 26 kohtaa).

Ehdotettu julkisuuslain 24 §:n 4 momentti

Luonnoksen mukaan ”säännös vastaisi osin voimassa olevan lain 24 §:n 1 momentin 26 kohdassa ollutta säännöstä. Salassapidosta poikkeamisen tarkoitus ja pääasiallinen sisältö olisi saman kaltainen kuin voimassa olevassa 26 kohdassa, mutta poikkeamisen kynnystä kuitenkin nostettaisiin tarpeellisesta välttämättömään ja se sidottaisiin yksittäistapauksiin. Voimassa olevan lain ruotsinkielisen sanamuodon mukaan tiedon antamisen tulee jo nykyisin olla välttämätöntä. Rikoksen uhrin lisäksi poikkeamismahdollisuus ulotettaisiin myös muihin asiaan liittyviin henkilöihin.”

Totean, että pelkästään säännöstä lukemalla ei käy ilmi, että kyse on tosiasiaa esitutkinta- ja syyttäviviranomaisten tiedottamisen mahdollistamisesta, eikä siis yleisjulkisuudesta tavanomaisessa mielessä. Sinänsä tällaiselle salassapidosta poikkeamiselle on nähtävissä perusteita, koska joskus esimerkiksi rikoksen selvittämiseksi voi olla välttämätöntä julkistaa muutoin salassa pidettävää tietoa. Tosin voi kysyä, rajoittuuko tällainen tarve vain yksityisyydensuojan vuoksi salassa pidettäviin tietoihin. Joka tapauksessa kun poikkeusmahdollisuus koskee kaikkia yksityisyydensuojaa koskevia salassapitoperusteita, on perusteltua, että salassapidosta poikkeaminen edellyttää ”välttämättömyyttä”.

Lisäksi korostan, että ehdotettu 4 momentti ei anna poliisille oikeutta julkistaa salassa pidettävää tietoa muutoin kuin silloin, kun kyse on toiminnasta esitutkintaviranomaisena.

Vielä kiinnitän huomiota siihen, että esitutkinnasta tiedottamista koskevassa erityissäännöksessä (ETL 11 luku 7 §) henkilön nimen tai kuvan julkisuuteen antamiselle on asetettu tarkat edellytykset siitä, missä nimenomaisessa tarkoituksessa näin voi tehdä – riittävää ei ole mikä tahansa viranomaisen tehtävä. Näitä ETL 11 luvun 7 §:ssä säädettyjä tiedottamisen edellytyksiä ei käsitykseni mukaan voida ohittaa ehdotetulla julkisuuslain yleisellä sääntelyllä.

Muuta

Esitutinnan julkisuutta koskevan sääntelyä lienee tarkoitus käsitellä myös työryhmän jatkotyössä. Tämä on tärkeää, koska nyt esitetyt säännökset tuovat ratkaisun vain osaan ongelmista. Jo nyt käsiteltävänä olevan osittaisuudistuksen yhteydessä olisi asian suuren merkityksen vuoksi mielestäni syytä ottaa kantaa julkisuuslain 24 §:n 1 momentin 3 kohtaan erityisesti korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisussaan KHO:2021:38 ottaman kannan vuoksi.

Korkein hallinto-oikeus katsoi, että poliisilaitoksen tekemään rikosepäilyyn perustuvaan virantoimituksesta pidättämistä koskevaan päätökseen sisältyvien tietojen julkisuutta ja salassa pidettävyyttä koskevassa arvioinnissa ei voitu soveltaa em. 3 kohtaa. Tuo lainkohta koskee sanamuotonsa mukaan poliisille ja muille esitutkintaviranomaisille ja syyttäjälle sekä tarkastus- ja valvontaviranomaisille tehtyjä ilmoituksia rikoksesta, esitutkintaa ja syyteharkintaa varten saatuja ja laadittuja asiakirjoja sekä haastehakemusta, haastetta ja siihen annettua vastausta rikosasiassa. Korkeimman hallinto-oikeuden mukaan 3 kohta koskee vain siinä mainittuja asiakirjatyyppisiä, eivätkä niissä olevat tiedot ole muuhun asiakirjaan sisällytettyinä salassa pidettäviä 3 kohdan nojalla.

Totean, että kyse on esitutinnan salassapitoa koskevasta hyvin keskeisestä säännöksestä. Esitutkinnassa on pyrkimyksenä selvittää rikos ja tämä saattaa vaarantua, jos esitutkintaa koskevat tiedot tulevat julkisiksi liian varhaisessa vaiheessa. Lisäksi säännöksellä pyritään estämään esitutkintatietojen ennenaikaisesta julkiseksi tulosta rikoksesta epäillylle (jota suojaa syyttömyysolettama) aiheutuvat vahingot, ja turvaamaan tuomioistuimelle oikeus määrätä asiakirjojen salassapidosta oikeudenkäynnin julkisuudesta yleisissä tuomioistuimissa annetun lain mukaan.

Salassapitointressin näkökulmasta on merkityksetöntä, missä asiakirjassa tieto on – tai ylipäätään onko se lainkaan asiakirjassa. Nykyinen 3 kohdan säännös on kuitenkin kirjoitettu siten, että se koskee vain tietynlaisia asiakirjoja, eikä siten, että se koskisi kaikkia asiakirjoja, joihin sisältyy tietynlaisia tietoja.

Totean myös, että julkisuuslain 22 §:n mukaan

Viranomaisen asiakirja on pidettävä salassa, jos se tässä tai muussa laissa on säädetty salassa pidettäväksi tai jos viranomainen lain nojalla on määrännyt sen salassa pidettäväksi taikka jos se sisältää tietoja, joista on lailla säädetty vaitiolovelvollisuus. Salassa pidettävää viranomaisen asiakirjaa tai sen kopiota tai tulostetta siitä ei saa näyttää eikä luovuttaa sivulliselle

Julkisuuslain 23 §:n mukaan puolestaan säädetään, että

Viranomaisen palveluksessa oleva samoin kuin luottamustehtävää hoitava ei saa paljastaa asiakirjan salassa pidettävää sisältöä tai **tietoa, joka asiakirjaan merkittynä olisi salassa pidettävä**, eikä muutakaan viranomaisessa toimiessaan tietoonsa saamaa seikkaa, josta lailla on säädetty vaitiolovelvollisuus.

Näidenkin säännösten kanssa sopii mielestäni huonosti yhteen se, että esitutkintaa koskeva tieto olisi salassa pidettävää esitutkintaineistossa, mutta heti siitä irrotessaan jäisi 3 kohdan soveltamisalan ulkopuolelle. Kun julkisuuslain perusteellisempi uudistus vienee vielä vuosia, tulisi edellä kuvattuun ongelmaan puuttua nyt käsiteltävänä olevan osittaisuudistuksen yhteydessä.

Säättämisjärjestys

Lakiluonnoksessa käsitellään tärkeää ja vaativaa perusoikeuksien punnintatilannetta. Pidän välttämättömänä, että mahdollisesta lakiehdotuksesta pyydetään perustuslakivaliokunnan lausunto.